

Zeamanul

ORGAN INDEPENDENT — CULTURAL, ECONOMIC ȘI DE INFORMAȚII — DIN VALEA CRIȘULUI ALB

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BRAD

ABONAMENTE: 100 lei anual, 6 luni 60 lei
Instituțiuni și bănci 150 lei
Muncitorii minieri și muncitorii agricultori 50 lei

APARE ÎN FIECARE JOI

Redactor responsabil: G. E. CAMBER

Sărăcia munților

Nenumărate sunt cauzele care contribuie la sărăcia tradițională-revoluționară a munților Apuseni, cauze, care durează de sute de ani, iar astăzi își așteaptă rezolvarea în favorul celei mai oropsite populații din cadrul statului român. Dela înfăptuirea unității noastre naționale sărăcia munților Apuseni a fost motiv de neincetate agitații politice; s'a ajuns la așa numita problemă a Moșilor, utilizată de toate partidele politice, uneori cu succes, în prezent ne mai fiind bună nici pentru propagandă înaintea alegerilor.

Mai nou pe lângă vechile cauze de sărăcie a intervenit una nouă, — de primul ordin, — care în aparență nu prezintă nici o importanță, dar analizată cu mai mare atenție arată pentru viitor cele mai întunecoase perspective. Este chestiunea nucilor. Aproape zi de zi vezi transportându-se spre gara Brad butucii groși, cu viață de zeci și sute de ani, a celui mai productiv pom din regiune. Toamna piața Bradului este acoperită cu adevărate piramide egiptene de saci plini de nuci, cari aduc bani grei în punga românului, asigurându-i prin aceasta existența în decursul iernii, existență atât de greu de câștigat pentru satele lipsite de posibilitățile întrebuintării mâinii de lucru. Oare câți Blăjenari, Pietreni, Stănișeni și Juncani nu-și umplu toamna lăzile lor cu grâu din banii nucilor cari altfel ar rămâne goale?

Am ascultat, nu de mult, o conferință la Radio, rostite de un om foarte priceput în această chestiune. Ce credeți că a spus? Lucruri de seamă. Nici o țară din lume nu produce nuci de calitatea celor românești, nici chiar California, țară vestită pentru bunătatea și mai ales frumusețea fructelor. Dar nu numai atât, nucile reprezintă cel mai mare câștig pentru economia noastră națională. Venitul din vânzarea nucilor este mai mare decât venitul tuturor fructelor exportate de țara noastră, cu struguri cu tot. În vânzarea nucilor or piața Bradului ocupă un loc important, se spune că înainte de război nucile Bradului erau căutate la bursa din Berlin. Acestea sunt fapte reale nu minciuni. Ce facem noi cu acest izvor de venit, care odată distrus nu se poate înlocui în câțiva ani? Ne-am năpustit asupra lui, au venit o bandă de evrei, natural cu dreptății în buzunar, și profitând de sărăcia din ultimii ani ne distrug cea mai mare avere a noastră.

Mă întreb cu ce va fi înlocuit câștigul provenit din vânzarea nucilor? Nu a-și putea să dau un răspuns și cred că nici altul, cu atât mai puțin acei ce tolerează acest rău. Prevăd, însă că cel ce va suferi mai mult de pe urma vânzării mândrilor noștri nuci

Vom avea război?

Situația gravă în care se află Europa, s'a ameliorat. Puterile semnatare ale tratatului de la Locarno și-au spus cuvântul. Acuma se așteaptă cu nerăbdare răspunsul Germaniei.

Totuși zilele acestea cancelarul Hitler a ținut al șaselea discurs în fața a 40.000 de persoane, când (printre altele) a spus: „înseamnă oare a crea o nouă ordine de lucruri dacă ameninți un popor pentru că el își revendică suveranitatea lui? Nu vom capitula în fața unor astfel de concepții. Credem că una din bazele cele mai elementare ale relațiilor dintre popoare este de a lăsa liber pe fiecare să trăiască așa cum înțelege el. Germania nu amenință pe nimeni și nici nu prezintă o altă revendicare decât aceea de a i se cunoaște propria suveranitate”

Dar cine poate fi sigur de un simplu discurs? Dacă tratatele sunt simple petice de hârtie, atunci ce siguranță și ce surprize ne poate aduce un discurs? (vorba latinului, verba volant).

Vreau pace, 25 ani

Așa a declarat solemn cancelarul Hitler. Se prea poate și acest lucru. Dacă Hitler știe foarte bine că în situația de față, Germania nu poate face față războiului decât 4—5 luni. Și ca să iasă din încurcătură vrea pace... și multe altele... Hitler știe sigur că aplicarea sancțiunilor, după cum era vorba, ar fi un dezastru pentru poporul german.

Și apoi cine mai dorește războiul astăzi? Numai niște oameni lipsiți de judecată, mai pot concepe acest lucru. S'a uitat dezastrul din trecut? S'au uitat miliardele aruncate în focul războiului? S'au uitat milioanele de oameni nevinovați pierduți în luptă?

Să fie întrebați bătrânii cari au scăpat ca prin minune de jaful războiului. Să fie întrebați toți cari au suferit ca niște martiri pe câmpul de luptă. Goana după aur, după mărire și avut, preocupă pe unii din conducători. Dece nu calculează miliardele aruncate pentru înarmări?

„Nu vreau gesturi, declară solemn cancelarul Hitler. Vreau 25 de ani pace pentru Europa. Alte popoare votesc de asemenea ca oamenii de stat să le dea pace și nu să facă gesturi. Oamenii de stat streină pot să întrebe dacă împărtășesc această părere, dacă doresc ca alianțele militare să fie întărite, sau dacă nu cumva preferă ca războiul nebunesc dintre popoare să se termine odată.”

În ce mă privește, am pus această întrebare poporului german care trebuie să se pronunțe. Dacă eu îmi fac datoria, el trebuie să-mi spună: „Da, țî-o împlinești”; dacă politica noastră este aprobată, poporul trebuie să răspundă: „Da, ea este aprobată”.

Văd și marii conducători ai lumii, vede și însuși d. Hitler, că un război înseamnă dezastru pentru omenire. Toți ar trebui să se gândească la nevoile interne, la populația care dorește pace și pâinea de toate zilele, nu la război.

În fața hotărârilor frumoase luate de Franța — țara dreptății, — și celelalte țări semnatare a-le tratatului de la Locarno, să sperăm în vremuri mai bune. Deocamdată, colții războiului s'au ascuns.

Dar... când te gândești că fiecare zi poate aduce surprize!... D6.

va fi țaranul, — care pe cei vânduți nu-i înlocuiește cu plantații noi, — obișnuit de altfel a trăi în sărăcie, dar care dă pe timp ce trece elemente tot mai slabe din punct de vedere biologic, bătut de boale și mizerie. Este adevărat că vremurile sunt grele, că percepții strâng după încasarea dărilor lor, și omul este nevoit să facă rost de parale, dar nu este îngăduit să ne vindem cea mai mare bogăție a noastră aproape pe nimic, străinului. Am văzut pe doi zdrăpțeni ducând un nuc cât o casă de mare, carul cu greu era mișcat de patru boi buni; i-am întrebat cu cât l-au vândut, mi s'a spus cu 800—900 Lei. Un prieten ce se găsea lângă mine, care pricepe la prețul nucilor se ocupase cu vânzarea și cum-părarea îmi spune, că valoarea aceluși nuc este de 14.000 lei. Iată cât câștigă străinul din munca și truda românului. Câtă bătaie de joc asupra avutului nostru. Dar unde se duc acești nuci

cari se taie cât mai în grabă? Sunt trecuți peste graniță unde se întrebuintează la fabricarea mobilor fine și a armelor, pe cari străinii le vor întrebuinta împotriva noastră. Iată cum avutul nostru ajuns în mâna străinului, în special a jidanului, se întoarce și lovește tot în noi și lovește bine, ca o pedeapsă a celui de Sus. Trebuie să ne trezim să nu ne mai lăsăm batjocoriți de tot felul de venetici cari să se îmbogățească în urma muncii românești.

În anul trecut zărele din București au atras atenția asupra nenorocirii pentru viitor a distrugerii fără nici o piedecă a celui mai important izvor de câștig. Ministerul a luat dispoziția să se oprească tăierea nucilor, trebuie să constatăm nu cu durere că această dispoziție nu este respectată. Probabil unele intervenții și sperțuri de natură politică au contribuit la nerespectarea deciziei ministeriale. În astfel de împrejurări ne împune oricărui român cu

grija de viitor să contribuie la curmarea acestui rău. Voi săteni, cari dețineți această bogăție dela părinții și strămoșii voștri, ferțiți-vă de a vă distruge o posibilitate de câștig, și de a îmbogăți dușmanii neamului nostru; gândiți-vă că vă vor blestema urmașii. Iar noi cărturarii avem obligație sfântă de a lămurii pe țaran asupra acestei nenorociri și a nu privi indiferenți cum trec pe sub ochii noștri aceste izvoare aducătoare de câștig pentru economia țării. Să nu fim ca sălbatecii cari, în timpurile mai vechi, pentru niște tînchele strălucitoare dădeau europenilor bogățiile lor neprețuite.

Cornel D. Rusu

Cinstiți-vă părinții și copiii

De câteori am fericea să ascult pe Sf. Sa Părintele V. Perian predicând, sufletul mi se înalță, iar trupul mi se smerește. Aceasta, cred, fiindcă vorbele, pline de duhul înțelepciunii, rostite de acest vrednic slujitor al sf. altar, pot reînvia simțăminte curate, micșorează și distrug chiar, instinctele, ce uneori domină.

Cuvintele Sf. Sale, rostite cu toată smerenia, sincere și adânc pilduitoare, — lipsite de tonul și gesturile teatrale tragi-comice — își îndeplinesc, cu prisosință, scopul. Și nu cred că sunt singurul care încerc astfel de simțăminte plăcute.

Într'una din Duminicile trecute l-am ascultat vorbind despre porunca 5-a Dumnezelasă: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca bine să-ți fie și mulți ani să trăiești pe pământ”.

A fost cel mai splendid omagiu adus părinților, care s'au chinuit, dându-ne viață, creștere și educație. În special rolul mamei a fost cu atâta măiestrie redat, încât multora le-a smuls lacrimi.

Pilde din cărțile sfinte și din viața de toate zilele au ilustrat, în mod admirabil, cuvintele rostite. Dintre acestea cea mai simplă, dar și cea mai evocatoare a fost aceea prin care se arată datoria copiilor către părinții lor, cum și a acestora față de cei dintâi. Iată-o:

Un om lucra la câmp, cântând. Tre-când pe-acolo împăratul, mirat l-a întrebă: Poate întinderea moșiilor tale este mare și rodul acestora îmbelșugat? Lucrătorul a răspuns: Nicidecum. Eu sunt numai muncitor cu ziua și primesc în schimb dela proprietar câte 3 bani. Împăratul l-a întrebă: Bine, dar poți trăi din acest venit? Nici pe acestea nu-i cheltuiesc în întregime, răspuns lucrătorul. Căci un ban îl dau cu împrumut, unul îl dau în plata datoriei mele și numai pe-al treilea îl cheltuiesc pentru traiul meu. Mirat și întrebător l-a privit împăratul. Lucră-

(Continuare în pag. III-a)

Cărți

Desmoșteniții

de GH. ATANASIU

Tragedia surdo-mușilor, ce trăesc în tăcerea lor profundă și durerea părinților, ce-i au, și mai nădăjduiesc într'o minune

Acest „motto“ pus la începutul romanului d-lui Atanasiu, ne pune în față tabloul trist și toată drama sufletească a surdo-mușilor.

Uitați de societate, uitați până și de părinții lor, acești desmoșteniți ai soartei își trăiesc viața dureroasă în închipuirea lor, fără a face rău la cineva, fără a murmura contra cuiva.

Pe Dumitru Pribeagu, îl vedem printre noi. Il întâlnim în fiecare zi necăjit și pe suflet cu o mare durere. Și ca orice om necăjit, ca să uite de durere, merge la cârciumă și bea, bea până uită de toate, apoi plânge. Așa fac toți acei în a căror suflet se petrece o dramă!...

Pe Floarea, soția lui Pribeagu, o vedem ca pe cea mai bună mamă și cu duioșie ne-aducem aminte de mama noastră, care veghia nopți nenumărate lângă leagănul nostru, adormindu-ne cu legendarul: „nani, nani, puilul mamei“.

Așa veghia și Floarea, lângă leagănul lui Ion, dar el nu înțelege nimica, nu aude. E la vârsta când toți copiii pot vorbi, dar el nu poate vorbi și e surd. Floarea îi cântă, îl întreabă de toate, dar el se mulțumește a-i zâmbi și meditează, mai departe, în tăcerea lui copilărească.

Dumitru Pribeagu se simte cel mai nenorocit și pentru aceasta bea. Dar tot nu poate uita. Gândul că singurul lui copil e surdo-muș, îl înnebunește.

Și totuși mai speră într'o minune, și de ce n'ar spera căci, „speranța e cea mai ieftină marfă“.

Ion crește mare, dar auzul nu și-l capătă și a vorbi nu poate. Dumitru Pribeagu, veșnic zdrobit de nenorocirea ce s'a aruncat asupra lui, asupra unicului copil, după o lungă suferință, moare cu privirile aținte asupra lui Ion.

Floarea, suflet ales de femeie și frumoasă, e invidiată și dorită de toți. Vasile Bărbosu, cel mai bătrân din localitate, o urmărea de mult. După moartea lui Dumitru îi promite multe și încearcă s'o ia de soție. Dar Floarea, femeie cinstită, refuză categoric. Iucepe gelezia și gândul răsbunării, până când o întâlnește la cârciuma satului plină cu miros de țuică și tutun. Vasile Bărbosu se răsbună. Un cuțit implantat adânc în pieptul Floarei, Vasile Bărbosu la pușcărie, iar Ion, singur pe lume și fără nici un sprijin. De aici începe toată drama vieții lui Ion.

Toată lumea îl urăște, oamenii îl alungă, copiii îl bat cu pietre, iar el, copilul nimănu, nu se supără nu spune vorbe urâte contra lor, ci-i privește cu lacrimi în ochi. Nimeni nu-i dă o

mână de ajutor, toți îl alungă, numai, târziu de tot, se găsește un bătrân cu suflet ales (așa sunt bătrânii) moș Andrei, poreclit tăietorul de lemne, care-l la cu dansul și așa colindă satele tăind lemne.

Bătrânul moare, vine răbolul, iar Ion mergând din sat în sat, găsește un suflet de femeie la care stă mulți ani.

Apoi pleacă iarăși în lume până când întâlnește pe Vasile Bărbosu, ucigașul mamei sale, care după douăzeci de ani de muncă silnică, ajunge de cerșește la colțul străzilor.

Ucigașul recunoaște în figura mutilului, pe Ion, copilul micuț care se ținea de poalele mamei sale când i-a implantat cuțitul în piept. Il roagă să-l omoare, să-i dea o lovitură de topor în cap, pentru că nu mai poate trăi cu rămușcări.

Il roagă veșnic să-l lovească cu toporul, ce-l are în mână, căci va merge la scos sare unde-i atât de bine și unde (ii descrie locurile) va găsi, într'o galerie, pe un perete de sare numele Floarei, (mama lui) săpat în anii de remușcări.

Ion nu pricepe nimica și chiar de-ar ști l-ăr ierta, căci acești desmoșteniți ai soartei cari veșnic meditează, au suflete bune și nu doresc răul nimănu.

Se mulțumește că și-a găsit un tovarăș, cu care va colinda, iarăși, satele și vor tăia lemne.

Și aici se termină acțiunea povestirii frumoase a d-lui Atanasiu. Toți eroii — desmoșteniții soartei — sunt bine prezentați de d-l Atanasiu.

E un roman care se citește cu plăcere și din care putem constata adevărata tragedie umană a unor suflete biciuite de soartă.

Se observă că d-l Atanasiu e un adânc cunoscător al sufletului surdo-mușilor și un bun analizator al psihologiei acestor desmoșteniți.

Romanul d-lui Gh. Atanasiu umple un gol în literatură și merită să fie citit de toți iubitorii de frumos.

G. M. Delabăsești

Poșta redacției.

D-lui Tomuș Radu. Dl Camber, redactorul responsabil, fiind plecat din localitate pentru câteva săptămâni, nu putem lua nici o hotărâre asupra reclamației trimise.

Păr. Ștefan. Regretăm, dar s'a publicat în Nr. trecut ceva despre acea adunare. G. M. Db.

Vă rugăm să achitați

abonamentul

REVISTE.

Gând Străjeresc

Încă o revistă.

O nouă revistă, o nouă bucurie.

Bucuria e pentru noi — mai ales — pentru noi cei din mijlocul mușilor, pentru noi cei cari ascultăm fermecați cântecul părăielor ce doinesc mergând la vale prin munți.

O revistă străjerească credem că era necesară pentru această regiune. Numai că maladia de care suferă revistele (toate, în general) e jena financiară.

Dar nu e cazul cu revista de față. Editorul ei ne-a asigurat apariția pentru un an, lucru care trebuie laudat.

„Gând Străjeresc“, revistă lunară, școlară străjerească, cum și-o intitulază această mână de elevi entuziaști, se prezintă cu oarecare semne de întrebare.

Va reuși ea și moralicește?

Credem că da, deoarece în mijlocul lor constatăm — cu satisfacție — că se află toți profesorii liceului.

Și-apoi fie-ne permis să adăugăm că liceul „Avram Iancu“ se bucură de cea mai frumoasă conducere, având ca director pe d. Ciocan, o figură din cele mai alese ale Zarandului.

Dl director Ciocan, despre a cărui merite s'a vorbit foarte puțin, suntem siguri că va supraveghea în deaproape, alături de d. prof. Nișca, etc. și că va face din această revistă, una din cele mai valoroase reviste pentru tineret.

Și acești tineri să mediteze mult asupra acelor lucruri ce le dă să vadă lumina tiparului. Așa, încet-încet vor ajunge să-și clarifice sufletul și să-și dea seama de puterile lor proprii, după

cum spune marele nostru scriitor Mihail Sadoveanu într'o scrisoare adresată subsemnatului, acum 5-6 ani în urmă în care, printre altele scrie: „...fiecare scriitor are nevoie de-o ucenicie mai scurtă ori mai lungă, după împrejurări...“

Numărul de față ne aduce bucăți semnate de d-nii: Remus Gabar, Tiberiu P. Slătineanu, V. C. Bucurescu, Nicu Stan, etc. și două poezii semnate de d-nii Ion Bodea și M. Semlecan.

Incercări timide, ca orice încercări. Sperăm că ne va aduce colaborări tot mai bune.

O recomandăm tuturor iubitorilor de frumos și felicităm pe toți acei cari contribuie la apariția acestei reviste pentru tineret, care va face cinste liceului „Avram Iancu“ și Bradului.

Redacția: Tiberiu P. Slătineanu; administrația; Editura „Pantheon“ Brad Hunedoara.

G. M. Cetină

GLUME.

La poarta raiului

Un cetățean: Primește-mă sfinte Petre?

Sf. Petru: Da prin ce iad ai fost d-ta?
Cetățeanul: Nu, sfinte, n'am fost în iad, dar am fost înșurat.

Sf. Petru: Bine, intră că ți-ai plătit păcatele.

Alt cetățean: Primește-mă Sfinte și pe mine, că eu am fost înșurat de două ori.

Sf. Petru (închizând poarta) Pe cei nenorociți îi primesc, dar pe cei proști niciodată.

Nu e reclamă!

E un adevăr!

O nouă senzațională

Incălzirea cu sobe de teracotă

Cu acest nou sistem de sobe de teracotă, cu o cantitate de 10 kg. lemne, se face o încălzire suficientă pentru 24 de ore.

Incălzirea se face repede și căldura se menține!

Acest sistem l'am învățat în străinătate și se poate aplica sigur chiar și la sobele vechi de teracotă. — Livrez, adică montez, în orice dimensiuni, culori și formă, sobe de teracotă, mașini de gătit, sobe șemeneuri, învelirea păreților cu plăci de fayance alb sau în orice culoare, cu

PREȚURILE CELE MAI EFTINE.

Primesc sobe de teracotă vechi pentru a le edifica din nou, a le transforma în altă formă, le pot mări, precum și repara.

Pentru noul sistem arătat mai sus garantez

În așteptarea comenzilor On. public semnez Cu toată stîmă:

IGNATIE VERTES

MAESTRU DE SOBE

PETROȘENI, Str. A. Vlaicu Nr. 7.

Cântă-mi cântecul...

de G. Micu Delabăsești
(Continuare)

Se duse la un prieten unde își schimbă hainele militare, spunând că se duce la o prietenă. Cu toată ora înaintată și bănuiala prietenului, își schimbă hainele și cu primul tren, plecă la Mereni.

E o noapte rece de toamnă. Nori uricioși fugăreau zările necunoscute. Ionel pe culoar, stătea și privia în noaptea de păcură. Gândul c'a bătut pe un superior și sigur că a murit, îl făcea să se arunce din tren.

Vru să se arunce. Dar dacă nu va muri și va suferi mai mult în pustiul câmpiei? Dar pe Ancuța, cu-i s'o lase? Să se sinucidă, fără a-i explica,

sau să-i scrie un rând...

„Dar dacă m'aș arunca, căci tot mă vor prinde și toată viața o voi petrece între zidurile negre ale închisoarei, își zise el deschizând ușa vagonului. Înconștientul îl urmărea.

— Biletul, vă rog, strigă conductorul trenului cu lanterna într'o mână și perforatorul în cealaltă. Ionel vorbi puțin cu el, făcu o țigară și se așeză pe o bancă.

Imaginea sergentului îl urmărea.

Un fluierat scurt și trenul se opri greol.

Gara Mereni.

Se dădu jos. O luă furtunat prin lume spre casa Ancuței. Era ora 3 noaptea. Peste tot domnea o tăcere mormântală. Trecu prin fața parculului. „Iată

teiu, sub care mi-am petrecut zilele fericite, alături de Ancuța. Ce momente și ce zile frumoase erau atunci, își zise el sărind gardul parcului.

Se duse la banca de sub tei. Frunzele ruginite de zilele uricioase ale toamnei, erau așternute ca un covor galben pe jos. Se culcă pe bancă. Nici o pasăre nu mai cânta. „Au plecat toate și eu am rămas. Numai cucuvelele din turnul bisericii mai cântă... dar cât de sinistru!... Parcă e cântecul meu

Dar cine știe, poate Ancuța m'a uitat, poate a trăit momente fericite în brațele altuia, sub acest scump tei. Ce-am făcut? Unde îmi era gândul când am bătut pe sergent, care s'gur a murit? Ah... brățal... Am vrut să-mi înec amarul în vin și m'am nenorocit...

La Ancuța, cum să mă duc?... Ce să-i spun?...

Că sunt un criminal? și că... ah... de ce n'am un revolver, să curm odată firul acestei vieți nenorocite, a cărei cărări sunt presărate cu laurii fatalității!...

Și adormi zdrobit de oboseală.

Luna pășia tristă printre norii hoșnari ai nopții, arătându-și — printre crengi — fața-i de mireasă.

Se visă în camera Ancuței. Era în brațele altuia; a sergentului. El avea un revolver în mână și trăgea în cei doi, dar cartușele nu luau foc. Dao-dată sergentul se prefăcu într'un monstru hodos. Se'ngrozi. Încercă să strige, să fugă și căzu de pe bancă.

Erau zorii zilei. Cocoșii cântau ne-

Știri diferite

— Executarea lui Hauptman (răpitorul copilului lui Lindberg) a fost definitiv fixată pentru ziua de 31 Martie crt. ora 20

-- In Statele Unite sunt inundate cum de milt nu s'a mai pomenit. Din această cauză numeroase fabrici și uzine și-au încetat lucrul, fiind concediați peste 90.000 lucrători.

S'au înregistrat până în prezent 163 morți și zilnic se fac pescuiri de cadavre.

Sunt fără adăpost 350.000 locuitori. La serviciile de salvare lucrează 50 000

oameni.

Pagubele, până în prezent, se evaluează la 400 milioane dolari.

Englezii au făcut o născocire a căruia taină a fost ținută în secret până în timpul din urmă. Este vorba de un avion destinat artileriei antiaeriene, de 130 cai putere, pe care îl înalță fără pilot, cu puterea undelor telegrafice fără fir de pe pământ și-l poartă pe-o depărtare de 10 mile dela locul de unde i se trimit undele.

Dar și Italianii arată să fie siguri pe-o altă născocire a unui Polonez: „Razele Morții“, cu care spun că vor pră-

buși în flăcări orice mașină de sburat, orice automobil, ori vechițoare.

Pisica animal sfânt

Pentru europeni pisica este un animal domestic oarecare, bănuț de viclenie și necredință.

Numai egiptenii știu să înțeleagă această felină fără prejudecați, blândă și totdeauna gata să mângăie.

Pentru dânșii pisica e un animal sfânt și moartea ei aduce o tristețe tragică în familia căreia îi aparține.

Numai arabii mai arată acestor, feline o simpatie atât de mare. Când cineva se adresează unui arab numindu-l „tatal pisicelor“ îi acordă un titlu echivalent celui de priț.

CINEMA „ORIENT”

Duminică în 29 Martie 1936
se va rula filmul

AVE-MARIA

CU

DOROTHEA WIECK

»CRIȘANA«

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII IN BRAD.

ACTIV		Bilanț încheiat la 31 Decembrie 1935		PASIV	
Cassa:				Capital social	10.000,000
Numerar efectiv		4.170,150		Fonduri de rezervă:	
Portofoliul de titluri:				R. zerva statutară	4.000 000
Titluri românești				Fonduri filantropice:	
a) Efecte publice val. nom. 300,000.-				Fondul „I. Ghișa“	800 000
b) Titluri cotate la bursă val. nom. 143,500.-				„V. Damian“	30,000
c) Titluri necotate la bursă val. nom. 453,350.-	896,850	495,580		Depuneri spre fructificare:	
Portofoliul de scont: Plătibil în țară				Din țară	
a) Cambii cu giruri	10.159 167			a) La vedere	68 990
b) Cambii garantate cu ipot.	1.813 958	11.973,125		b) Pe termen	11.321,984
Din portofoliul de mai sus se află reescontat plătibil în țară.	340,490			Depunerea fondului de pensiiuni al funcționarilor	1.779,570
Debitori: Din țară				Creditori:	
a) Debitori fără garanții	5.660 940			Din țară	
b) „garantați cu titluri	795,700			a) La vedere	109,656
c) Debitori garantați cu mărfuri	457,913			b) Pe termen	940,373
d) Debitori garantați cu ipotecă	174 847			Angajamente de reescont:	
e) Debitori garantați cu garanții diverse	348.713	7.438,113		La B. N. R.	340,490
Debitori beneficiind de legea lichidării datoriiilor din 7 Apr. 1934 (cota rămasă).		5.419 577		Conturi diverse	1.414 339
Imobile:				Conturi tranzitorii	214 650
Necesare comerțului propriu.		1.960,000		Beneficiul net	486 493
Mobilier		50 000			
		31.506,545			31.506,545

ACTIV		Conturi de ordine		PASIV	
Cauțiuni statutare		700 000		Depon. de cauțiuni statutare	700,000
Ipoteci, mărfuri în gaj		5.888,000		Depon. de ipot., mărfuri în gaj	5.888,000
Titluri în gaj		1 227,000		Deponenți de titluri în gaj	1.227,000
Efecte reescontate în conversiune (cota rămasă)		2.035,566		Angajamente de reescont în conversiune	2.035 566
		9 850 566			9.850,566

Fondul de pens. al funcț. institutului la 31 Decembrie 1935.

Pensii plătite în anul 1935		99,264	Starea la 1 Ianuarie 1935	2.563,468
Starea fondului la finea anului 1935:			Contribuțiunile funcț. inst. și dob. încasate în anul 1935	172,213
în efecte publice și acțiuni	859 847			
în depunere la Banca Crișana	1.779,570	2.639,417		
		2.738,681		2.738,681

DEBIT Profit și Pierdere la 31 Decembrie 1935. CREDIT

Cheltuieli de administrație:			Dobânzi încasate:		
a) Salarii și indemnizații	689,100		a) Dela portofoliul de scont	781,353	
b) Diverse	248,422	937,522	b) Dela debitori	687,016	1.468 369
Impozite și taxe		148,607	Comisioane încasate		126 559
Dobânzi plătite:			Venitul portofoliului de titluri		21,970
a) La depuneri	169,387		Venitul imobilelor		102,100
b) La reescont	22 481	191,868	Beneficii diverse		45,492
Beneficiul net		486,493			
		1.764,490			1.764,490

ss. Ion Ghișa
director general
expert contabil

Brad, la 31 Decembrie 1935.

pentru contabilitate
ss. Maria Vecserdi

Consiliul de Administrație:

ss. Aron Roman ss. Dr. Nerva Oncu ss. Dr. Teodor Băbușia ss. Ioan Cutean ss. Carol Schenk ss. Virgil Bulz
ss. Andron Bogdan ss. Ing. Valer Ambruș ss. Dr. Cornel Glava ss. Dr. Iacob Oncu

Comitetul de Censori:

Subsemnatul comitet de censori am examinat conturile prezente și le-am aflat exacte. Brad, la 20 Februarie 1936.

ss. Iosif Comșa ss. Ioachim Ivan ss. Alexandru Draia ss. Petru Câmpean
ss. Nicolae Turuc ss. Brutus Păcuraru
expert-contabil